

spravljajo v začudenje, združeno z radostnim odkritjem nečesa, kar je bilo dotlej neznano: to neznano pa je razkrila govorica, ne sama stvar.

Ob koncu torej ugotavljamo, da se je tudi Francis Ponge, ki odklanja naziv pesnik, ki je zavrgel metafiziko hkrati z uporom, oklenil govorice, jezika, besede, se pravi izrazilo človeških stvari, ki jim ni mogoče ubežati protislovnosti in dvoreznosti. Govorica resda združuje, toda obenem tudi ločuje in razdvaja. Prav iz te dvojnosti verjetno izvira tudi nedostopnost ali tako imenovana hermetičnost poezije, ki se pojavlja v vseh časih. Toda kljub temu nastajajo novi pesniški svetovi, ustvarjajo jih tisti, ki v kaj verjamejo, in tisti, ki v nič ne verjamejo, vsi pa, zavestno ali ne, s tem potrjujejo eno tistih človekovih konstituant, ki se celo danes zdi nedotujljiva.

Francoska moderna lirika

André Breton

BUDNOST Tuintam stolp svetega Jakoba v Parizu nihajoč
 Kot sončnica
 Trči s čelom ob Seino in njegova senca
 Neopazno drsi med vlačilci
 Takrat v snu po prstih
 Odidem v sobo kjer ležim
 In podtaknem ogenj
 Da ne bi ničesar ostalo od privoljenja ki so mi ga
 Izvabili
 Pohištvo odstopa prostor živalim enake velikosti
 Ki me po bratovsko motrijo
 Levi z grivami ki goltajo
 Stole
 Morski psi katerih beli trebuh si prilašča poslednji drget
 Rjuh
 V uri ljubezni in modrih vek
 Vidim goreti sebe vidim to svečano skrivališče
 Ničev
 ki je bilo moje telo
 In ki ga je razbrskal potrpežljivi kljun ognjenega ibisa
 In ko je končano stopim neviden v rakev
 Ne da bi se zmenil za te ki hodijo skozi življenje
 Katerih zastajajoči koraki oddaleč odmevajo
 Vidim sončne rese
 Skozi glogov grm dežja
 Čujem kako se človeška tkanina trga kot velik
 List
 Pod nohtom prisotnosti in odsotnosti ki sta
 med sabo domenjeni

Vse kar počnemo blede od vsega ostane samo odišavljena
 Čipka
 Čipkasta školjka s popolno obliko prsi
 Dotikam se samo še srca stvari našel sem v bistvo

NA CESTI
 SAN ROMANO

Poezija nastaja v postelji kot ljubezen
 Njene razmetane rjuhe so zarja stvari
 Poezija nastaja v gozdovih

Poezija ima prostor ki ji je nujen
 Ne tega tu pač pa drugega tistega ki jo pogojuje
 Jastrebje oko
 Rosa na preslici
 Spomin na orošeno buteljko Traminca
 Na srebrnem pladnju
 Visok turmalinski steber na morju
 In steza duhovne prigode
 Ki pelje navpično
 Oddih in že se spet zamota

Tega se ne razglša na ves glas
 Nedostojno je puščati odprta vrata
 Ali klicati priče

Jate rib žive meje sinic
 Tiri na veliko postajo
 Odsevi dveh bregov
 Brazde v kruhu
 Mehurčki v vodi
 Dnevi v koledarju
 Vetrnice

Ljubiti in pisati pesmi
 Je nezdružljivo
 Z branjem časopisa na glas

Smisel sončnega žarka
 Modri sij med udarci drvarjeve sekire
 Vrvica papirnatega zmaja v obliki srca ali vrše
 Trkanje v ritmu bobrovega repa
 Urnost bliska
 Metanje konfetov z vrha starih stopnic

Plaz
 Soba premoči
 Ne gospodje to ni soba na sodišču
 Niti hlapovi prenapolnjene dvorane v nedeljo zvečer

Plesni liki v svetlikanju
 Nad močvirji
 Obrisi nožev okrog artistkinega telesa
 Na steni
 Razločne vijuge dima
 Kodri tvojih las
 Oblika spužev s Filipinov
 Zanke koralne kače
 Vrast bršljana v ruševine
 Še vse je pred njo

Objem poezije kot telesni objem
 Dokler traja
 Zapira pogled na revščino sveta.

Francis Ponge

Pesem Te stare strehe
 štirikrat
 vdane v usodo

Ta vasica
 brez oken
 pod listjem

To je tvoje srce
 štirikrat
 poroženelo

Tvoja hermetična
 modrost
 o želva!

SVEČA

Noč kdaj pa kdaj oživi nenavadno rastlino, ki s svojo svetlobo razkroji
 obljudeno sobo v senčno gmoto.

Njen zlati list ravnodušno ždi v jamici alabastrnega stebriča na črnem
 peclju.

Nesrečni metulji ga posebno radi obletavajo ob visoki luni, ki spre-
 minja gozdove v meglice. Toda še isti hip se ožgani premetavajo v vrtincu,
 trepetajoč kot od (v) nekakšne besnosti (delirija), ki mu sledi otrplost.

Medtem sveča, s plapolajočo svetlobo nad knjigo, nenadoma sprosti
 iz sebe dim, ki spodbudi bralca — potem pa se nagne nad svoj podstavek
 in se utopi v lastnem hranivu.